Година II | Варна, 1 Януарий 1929 год. | Брой 9

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

Органъ на Културно-Просвѣтното Икономическо Дружество „Варненски Коренякъ"

Броя 3 лв. | Год. абонаментъ 25 лв. Излиза ежемесечно. | Редакция и администрация въ клуба — Варна, ул. „6 Септемврий" № 23. | Обявления се приематъ по споразумѣние. | Бр 3

1929 година.

Търкулна се още една година, и отиде въ вѣчностьта. Тя отниса съ себе си много радости и скърби, отниса много епохални събития и моменти отъ нашия частенъ и общественъ животъ, които минаватъ вече къмъ историята. Ние сме безмълвни зрители и свидетели на голѣми обществени сътресения, които съставляватъ нова епоха въ найновата история на народитѣ и които ще дждатъ записани съ черни голѣми букви.

Историята се повтаря! Настѫпватъ периоди на общественъ миръ и затишие, на творчество, култура и цивилизация, които, обаче, неминуемо довеждатъ до голѣмитѣ международни сътресения и варварски изтрѣбления на човѣчеството. Нашето поколение е свидетель на голѣми обществени и народни събития — ние видѣхме народи да умиратъ, държави да се заличаватъ отъ свѣтовната карта, видѣхме, сѫщо, лѫжезарната свобода да изгрѣе за нѣкои народи, тънели съ вѣкове подъ чуждо робство. Настѫпи едно видимо затишие на международния хоризонтъ, но атмосферата още не е чиста — тя е напоена още съ барута на неправдата и отмѫщението и малката невинна искра е въ състояние да я възпламени и да хвърли човѣчеството въ нови катастрофи и кръвопролития

Това е историята. Но ние, които преживѣхме много събития отъ историята които познаваме тежкото робство, благоденствието на добритѣ стари времена и ужаситѣ на войната, трѣбва да се позамислимъ по дълбоко въ себе си и да вземемъ поука отъ миналото. Ние ясно виждаме какъ голѣмитѣ съвременни умове, които държатъ въ ржцетѣ си сѫдбинитѣ на държавитѣ, треперятъ надъ свѣтовния миръ, като се стремятъ да уреждатъ миролюбиво всички международни разпри и недоразумения. Ние можемъ да дадемъ нашиятъ дѣлъ за свѣтовния миръ само отъ части, но ние сме длъжни да уредимъ и запазимъ мирътъ въ нашата малка и красива страна, като предварително издигнемъ на нуждната висота нашето гражданско съзнание. Да култивираме и издигнемъ високо чувството на гражданската добродетель и справедливостьта за да създадемъ достойни граждани за страната и градътъ ни. Да забравимъ взаимнитѣ ежби и дѣлежи, да се отърсимъ отъ просташката партизанска демагогия, като съзнаемъ ясно въ себе си, че всѣки, споредъ силитѣ си, е длъженъ да даде своятъ дѣлъ на обществото. Да зачитаме компетентностьта на хората и да не считаме себе си за най способни за всѣкакви начинания, а да се отдадемъ на миренъ творчески трудъ, по пѫтя на който ще стигнемъ на спасителния брѣгъ.

Изказвайки горнитѣ мисли на обществено отрезвение, ние пожелаваме на нашитѣ членове и читатели най щастливи начинания презъ новата година. Нека тя бѫде по щастлива отъ всички отминали и да донесе на тѣхъ лично и на цѣлокупния български народъ, едно облекчение отъ последствията на войнитѣ, за да можемъ съ по голѣма енергия да се заловимъ за полезенъ трудъ, който ще издигне насъ, градътъ ни е отечеството на оная обществена висота, която ние заслужаваме. Дано новата година донесе на нашиятъ многострадаленъ градъ полезни стопански мѣроприятия, които да засилятъ неговия економически пулсъ и да озари съ ободрителенъ лѫчъ студения варненецъ.

Честита да бѫде новата година!

Библиотека.

Много често и почти всѣка седмица се изнасятъ отъ нашата трибуна научни реферати и беседи, държатъ се организационни речи, пишатъ се статии въ колонитѣ на нашия вестникъ, но винаги е било пропуснато да се каже, или пише нѣщо за нашата библиотека.

Началото на последната още преди 2 години бѣше поставено отъ млад. група, като се опредѣлиха скромни средства за цельта.

Днесъ обаче, Д-вото има всичката възможность и условия да уреди една солидна такава, която да бѫде нашата гордость. Нуждно е обаче да се прояви по-голѣмъ интересъ отъ страна на членоветѣ, а най-вече отъ младитѣ, които да развиятъ една активна дейность, една усилена агитация всрѣдъ многобройнитѣ дружествени членове, за да се постигнатъ желанитѣ резултати, чрезъ дарения на книги за прочитъ и пари.

Ние мислимъ, че и по старитѣ членове на Д-вото, за една такава културна цель ще ни подкрепятъ.

Младежъ.

За членскитѣ карти.

Издължението къмъ дружествената каса върви въ усиленъ темпъ и записването на нови членове показва, че съзнанието къмъ единодушие и сплотеность на гражданитѣ е назрѣло. Това само радва всички, които сѫ сплотени още отпреди подъ свѣтлото знаме на К. П. И. Д-во „Варненски Коренякъ".

Ние апелираме къмъ варненскитѣ граждани: кореняци и пришелци, които не сѫ още организирани, да прегърнатъ присърдце идеята на дружеството ни и се наредятъ подъ неговото знаме, защото само въ него и свещения му девизъ нѣма дѣление на класи и полъ. Всички наравно се ползватъ съ правата, които уставътъ предвижда за редовнитѣ членове.

Редовни членове могатъ да бѫдатъ всѣка гражданка и всѣки гражданинъ, благонадеждни и честни, като напълно се издължатъ къмъ касата на дружеството за 3 или 6 месеци или за цѣла година, паралелно съ издължението къмъ посмъртната каса, зависимо отъ деня на записването имъ като членове, подържайки винаги непокътнато единъ авансъ (депозитъ) за три случая.

Не веднъжъ сме намѣквали въ страницитѣ на вестника върху подържането на посмърната каса. Тя не е задължителна, но записанъ веднъжъ, всѣки членъ е длъженъ да бѫде редовенъ къмъ нея, като следи внимателно въ вестника сѫобщенията за смъртнитѣ случаи, давани редовно отъ канцеларията следъ всѣки новъ случай.

Има членове, които не сѫ издължили и членкитѣ си вноски отъ 927 год. до днесъ.

Ние умоляваме всички такива членове да се издължатъ, та до края на тая година да могатъ да се снабдятъ съ **членски карти, безъ които не ще бѫдатъ допустнати на общото годишно събрание**, считайки ги за нередовни, съгласно чл. 22 на устава, който казва: „Всѣки членъ на дружеството е длъженъ да внася редовно опредѣления отъ годишното събрание членски вносъ". а въ забележка: „Неиздължилитѣ половината отъ годишния си членски вносъ въ продължение на 6 месеци, се лишаватъ отъ правото да гласуватъ и да бѫдатъ избирани."

Едно по-рѣдко посещение на питейни заведения — едно-две килца вино въ по-малко и членския вносъ ще бѫде платенъ и издължения къмъ посм. каса ще вървятъ въ унисонъ съ него.

Помислете, че имате деца и че, като истински бащи, трѣбва да изпълнитѣ до край бащинския си дългъ.

Посещавайте по-често клуба и канцеларията, за да се справяте съ задълженията си и се снабдите съ членски карти!

Отъ канцеларията.

Бившъ гимназиален учитель

дава уроци по **латински, нѣмски** и **френски.** Кореспонденция и преводи. Адресъ: I Сѣверна 34.

Култъ къмъ стара Вар
Пазете старинитѣ ѝ!

Огромно е значението на ку. рата, както за отдѣлния човѣкъ, и за цѣлъ народъ, нация — за лото човѣчество. Човѣкъ безъ к тура е мъртавъ, а народъ ко тжне въ невежество, който не е с далъ никакви културни ценност и не ги цени, ако има такива, е об ченъ на загиване.

Културата прави единъ нар вѣченъ и само чрѣзъ нея ще осѫществяватъ свѣтлитѣ и въз шени идеали на човѣчеството. тинската култура, наука и изкус сѫ най-мощнитѣ двигатели на на дитѣ.

Всѣка нова култура е неразри свързана съ миналото и интерес къмъ миналото е всѣкога билъ пр накъ на културность.

Той се явява само на едно високо стѫпало отъ развитието отдѣлнитѣ култури.

Известно е, съ събуждането западното човѣчество отъ религ ната летаргия на срѣдновѣкови се създава и интересътъ къмъ ис рията, отначало къмъ историята старитѣ гърци и римляни, чи култура европееца схваща като пъ стадии за историята на западн народи.

Интересътъ къмъ миналото ни отъ стремежа да се осъзнае нас щето, и той е присѫщъ само у к турния човѣкъ.

У насъ интересътъ къмъ минал е слабъ. Какво знаеме за наш минало, твърде малко. Миналото българина не сѫществува. У н мнозина интелегентни хора сѫ бе историческо съзнание къмъ пам ницитѣ на българското минало. всѣки стариненъ български гра управата унищожи много българс паметници, само отъ манията „сѣче" и планира и модернизира вия градъ, безъ огледъ да пази с ринитѣ и паметницитѣ си.

Ето старинна Варна, съ свои романтични стари гръцки и турс паметници, улици съ чудноватн оригинални кѫщи, църквици и дж мии, изчезнаха. Създаде се еди полумодеренъ градъ съ една ва лонска бастилиа архитектура и к какви паметници, като театъръ, м зеи, народна библиотека и общес сгради въ националенъ стилъ.

Стара Варна не сѫществува онази малка часть къмъ море (гръцката махала, „Калебою") тр ваше да запазимъ нѣщо за на тия турски и гръцки улици, кѫщ паметници, сѫ и наши паметници, които неразривно сме биле свръз въ миналото съ тѣхъ и тѣхната ку тура. Тѣ ни обясняватъ много нѣ въ българскитѣ културни прояви миналото.

Никоя култура не е самостоятел — всѣкога се е развивала подъ чу ди влияния.

Въ Варна сѫществува отъ 20 г дини единъ археологически музе който мълкомъ събира доста це ности отъ археологич. значение.

Къмъ този институтъ Варненци сѫ проявявали голѣмо духовно ра нодушие, което напоследъкъ со ствено е заседнало въ душитѣ им къмъ всички почти културни прояв

Общиятъ уровенъ на духовния ересъ пада все по-долу и по-долу. зѣнъ да крѣпне посрѣдъ лѣтния ортенъ панаиръ.

то въ Варненския музей, който бва да стане народенъ, трѣбва се събератъ всички снимки, карти, гравюри, фотографии, архитура — резба отъ покжщнината старитѣ кжщи, етнография — тюми, килими и др., отъ които да орятъ за културата на миналото, старинна Варна, която вечъ умира, въ Музея се открива отдѣлъ хукественъ — етнографски, който бва да събере ценноститѣ отъ о романтично минало на старин- Варна, и затова варненскитѣ ждани — кореняци, да помогнатъ тая инициатива съ каквото иматъ съградимъ едно културно дѣло, което да се гордеемъ предъ чужци съ нашето старо романтично ме и началото на нашия култуъ подемъ.

моляватъ се варненцитѣ — кореи, които притежаватъ стари карти отъ Варна, фотографии на ци, църкви, чешми, джамии, отъ рата скеля, отъ стенитѣ на Варна, итѣ, мостоветѣ, на разни първен- резбарски издѣлия, икони, стари барски фризи, иконостаси, при- и, сандъчета, стари костюми, зици, пъстри чембери, колани, кири съ везба, възглавници стари мени отъ своитѣ дѣди и прадѣди, иматъ присърдце да ги подаряъ на музея, да съберемъ една ата колекция отъ Варна, който бждаще съ подобни богати коции ще се образува Варненски роденъ Музей.

Общинскитѣ управи, които сж е винаги индеферентни къмъ кулнитѣ дѣла на града ни, трѣбва проявятъ известно внимание къмъ бране на нашитѣ старини и да могнатъ по-щедро, а не платонски, или партизански на дѣлото града ни. Да иматъ поне малко орическо съзнание и култъ къмъ чко онова, което е говорило за алото на българската култура.

КАВАРНАЛИЕВЪ
Художн. въ Арх. музей.

Романчукъ.

Възможенъ ли е вѣченъ миръ?

Всѣкой, мислимъ, ще привнае, че шата тема е навременна. Но тя е щовременно доста сложна, защо- по нея може да говори единъ истъ — особено специалистъ по ждународното право; по нея може говори и единъ историкъ като се а предъ видъ, че самото международно право е собствено часть отъ историята, както историята отъ своя страна е часть отъ социологията.

Кой отъ насъ, навѣрно, не е челъ или поне не е чулъ за женевската лига на народитѣ? Мнозина отъ насъ тогава се зарадваха, че ето следъ 4 годишната война хората най-сетне се вразумили и разбрали, че отъ войнитѣ всички губятъ, и, че войнитѣ трѣбва да се прекратятъ, за да настане нова ера — ерата на вѣченъ миръ. А между това малцина знаеха, че женевската лига уговорена или по-добре продиктувана въ Версайль презъ 1919 г., не е нѣщо ново, само че е било забравено. Самата идея е била известна още преди 4000 години до Рождество Хр. Винаги следъ голѣми войни и разорения се е чувствувала нужда да се уреждатъ международни отношения на нации и държави безъ прибѣгване до нова война. Но дали и сегашната лига ще постигне своята цель? Не мислимъ, защото идеитѣ на лигата за вѣченъ миръ сж въ разрѣзъ съ историческитѣ (социалнитѣ) закони на историческия (социалния) животъ на народитѣ, които сж вѣчни и неизмѣняеми. Ималъ съмъ често случай, да чета въ политически вестници, въ статиитѣ на разни публицисти, па даже, понѣкога, въ литературни списания сжждението — че историята се повтаряла. Други пъкъ публицисти твърдеха, като нещо общоизвестно и отдавна доказано, че историята не се повтаряла. И двете сжждения не сж вѣрни. Историята не се повтаря, а се повтарятъ историческитѣ закони. Но кои и какви сж тѣзи исторически закони? Както въ естестзенитѣ науки има разни закони, тъй сжщо въ историята има до сега доста разни установени вече закони. Тѣзи закони се проявяватъ или самостоятелно, или се взаимно кръстосватъ и преплитатъ. За нашата тема нуждно е да се разгледатъ само 3 главни закона: 1) законъ за неравенство, 2) законъ за всеобща борба, 3) законъ за всеобща културна солидарность.

I-я законъ се разбира така: Нѣма два индивида равни помежду си, както нѣма равни помежду си две колективни общества. Единъ човѣкъ разполага съ по-голѣма физическа сила; съ по-голѣми умствени дарби и съ по-силна воля, отколкото другъ неговъ съгражданинъ. Такъвъ човѣкъ гледа да се наложи било въ семейството, било въ обществото, било въ държавата и, който надвие (мислимъ за държавата), той получава власть (potestas, imperium). Сжщото може да се каже за разни нации (държави) и отъ съревнованието на нации (държави) се пораждатъ войни — война на всички противъ всички (bellum omnium contra omnes), а въ резултатъ на дългитѣ войни се получава всеобща *анархия* — и ето стигнахме до втория исторически законъ — всеобща анархия. Но благодарение на III-я законъ — взаимна солидарность на хората и на нациитѣ, никой не може да бжде пъленъ господарь на хората и на всички нации, но всѣка нация трѣбва да прави отстжпки на други нации, за да се направятъ отстжпки и на нея и за да може по този начинъ спокойно да се живѣе и това стремление поражда право — на латински ius (отъ глагола iungere = свързвамъ, обвързвамъ — руското узы), което ограничава свободата и волята на индивиди и народи. Особено релефно изпъква това ограничение между нации (международно право), съ което се принуждаватъ даже враждебни една на друга нации да влизатъ въ споразумение. Ясна престава за обща солидарность намираме вече у Аристотеля, който нарекълъ човѣка zoon politikon (политическо животно) и което го отличава отъ хищни животни.

По-рано вече казахме, че женевската лига на нации не е нѣщо ново. За това имаме исторически доказателства, по-главнитѣ отъ които ще упоменемъ. Най-древенъ истински международенъ договоръ за миръ е между сумерийскитѣ градове Лагашъ и Умма по опредѣление между тѣхъ границата отъ арбитъра — сумерийски градъ Кишъ. И тритѣ града се намираха въ Месопотамия, а споменатия договоръ е написанъ върху глиненъ конусъ и датира отъ преди 4000 години преди Христа. Втория договоръ за миръ е билъ сключенъ на 1280 г. преди Хр., между египетския фараонъ Рамзесъ II и сирийския царь Хеттеянъ Хаттусинъ. Съ този договоръ и двамата царе се заклеватъ да пазятъ вѣченъ миръ не само отъ своето име, но и отъ името на своитѣ деца и тѣхнитѣ наследници. Той турилъ край на дългогодишнитѣ войни между Египетъ и Сирия за сферитѣ на влияние въ Мала Азия. За подобенъ вѣченъ миръ се споменува и въ древни, наскоро открити вавилонски, персийски и египетски религиозни химни, пророчества, народни легенди, разкази за рая, за златния вѣкъ и за пастиря на всички народи. За вѣченъ миръ се говори въ знаменититѣ строфи на еврейския пророкъ Исая (8—7 вѣкъ пр. Хр.). Ще цитирамъ тукъ една отъ строфитѣ на Исая (гл. II и XI):

„Ще преобърнатъ своитѣ мечове на рала, а своитѣ копия на сърпове. Народъ не ще възстане противъ народъ, и не ще се учи да воюва. Тогава вълкътъ ще живѣе наедно съ ягнето, и наедно съ козата ще спи пантера. Сжщо наедно ще се намиратъ телето, младия лъвъ и волътъ и ще ги води дете... Не ще правятъ зло и пакость на моята свещенна планина, защото земята ще се намира подъ ведението на Господа“. Не споменувамъ за други еврейски пророци, които проповѣдваха вѣченъ миръ на земята. Въ Гърция подобни утопически картини ни рисува Платонъ. Той мечтаеше за такава страна, гдето всички царе да образуватъ единъ съюзъ и да разрешаватъ своитѣ недоразумения чрезъ сждъ. Отъ историята знаемъ, че Периклъ се опиталъ да обедини всички гръцки градове въ една лига и всички междуградски спорове да се разрешаватъ чрезъ арбитражъ, обаче знаемъ, че Периклъ не сполучилъ въ своитѣ намерения, понеже не била съгласна съ това Спарта.

Такива исторически примѣри бихме могли да приведемъ повече, обаче тукъ не е важно и необходимо да се изброяватъ точно всички исторически събития. Важна е обща критическа преценка, защо никоя категория отъ тия договори не е могла да се задържи и войнитѣ да станатъ невъзможни. За да си дадемъ смѣтка за тѣзи постоянни несполуки, трѣбва да разгледаме преди всичко начинитѣ на практическото приложение на договоритѣ за вѣченъ миръ въобще и въ миналото. И така: 1) Вѣченъ миръ може да се въдвори между народитѣ чрезъ завладяване цѣлия свѣтъ отъ една държава. — Римлянитѣ бѣха завладѣли почти всичкиятъ познатъ тогава свѣтъ около басейна на Срѣдиземно море и сж могли да въдворятъ за известно време pax romana — pax festa (римски миръ — тържественъ миръ). Прочутиятъ римски поетъ Вергилий такъва роля опредѣля за римската нация (Aeneis VI, 852-854):

Tu regere imperio populos, Romane, memento;
Hae tibi erunt artes, pacisque imponere morem,
Parcere subiectis, et debellare superbos.

(Ти Римлянино помни, че твоята работа е да управлявашъ народитѣ, това ще бжде за тебе занаятъ: да налагашъ условия за миръ, да щадишъ покоренитѣ и да смачкашъ порделивитѣ). Днесъ отъ римската държава остана само исторически споменъ, а за тѣхния pax romana —

Българското народно стопанство и търговия въ I-то българско царство до освобождението ни отъ турското робство

(БЕГЪЛЪ ПОГЛЕДЪ ВЪРХУ РАЗВИТИЕТО ИМЪ)

ОТЪ БОРИСЪ Т. КИЛИФАРСКИ. (2)

Следъ покръстването, византийското влияние въ България се залва. Въ страната прииждатъ много зантийци, започватъ да се сношатъ съ българитѣ, научили сж много боти отъ тѣхъ, които сж имъ били известни до тогава. Най-голѣмо следствие указва върху българско- народно стопанство, покръстването, защото, благодарение на него България се поражда и закрепва занаятчийството. Доставяйки необходимитѣ предмети за новата българска черква, за него се открива голѣмо поле за работа. Пакъ подъ сжщото влияние българската войска се модернизира презъ Симеоновата епоха. Това обстоятелство дава новъ засъкъ за процъвтяването на младото българско занаятчийство, което трѣбвало да въоржжи и облече голѣмата българска войска.

Въ тази именно епоха започва издѣлянето на отдѣлнитѣ занаяти, то всѣки отдѣленъ занаятъ провеждалъ единъ опредѣленъ предетъ. Благодарение на горното обстоятелство, занаятчийството въ древна България процъвтѣва и се развива съ бързи крачки. Понеже произвеждало продукти необходими за войската и църквата, занаятчийството е било почетно съсловие ползваще се съ голѣми права и привилегии въ тогавашната българска държава.

Характерната черта на тогавашното занаятчийство е била тая, че всички сжществуващи занаяти не сж имали предназначение да задоволятъ нуждитѣ на народа—широкитѣ маси на населението, а сж задоволили изключително нуждитѣ на войската, дворянитѣ, боляритѣ и духовенството.

Капиталната услуга, обаче, която покръстването е направило на българското народно стопанство е тласъка, който то е дало за развитието на външната търговия на България. Точно въ това време Византия е търсила пазари за произведенията на силно развитото занаятчийство въ Цариградъ. Главния предметъ на това занаятчийство е било изработването на предмети отъ черковенъ и религиозенъ характеръ. Не напразно сж били старанията на Византия за покръстването на българитѣ. Младата българска черква, за своето обзавеждане е покривала до голѣма степень своитѣ голѣми нужди отъ цариградския пазаръ, който става неинъ главенъ доставчикъ. Покрай търговията съ черковни вѣщи се завързватъ тѣсни търговски отношения между България и Византия да се заинтересува по живо за произведенията на българското земледѣлие и скотовъдство. Предприемчивия българинъ, още тогава е проявилъ своитѣ способности въ областьта на търговията. Съ течение на времето, българското жито и добитъкъ си пробиватъ пжть на цариградския пазарь, успѣватъ да го завладеятъ и го държатъ здраво съ течение на вѣковетѣ до днешния день.

Къмъ края на 9 вѣкъ, България вече здраво е стжпила на цариградския пазарь, тя става главенъ доставчикъ за цѣлата страна на храни и добитъкъ и играе решающа роль въ стопанската политика на своя политически съперникъ — Византия.

Сжщо така Византия е указала влияние и въ аграрния строй на България. Феодалния стопанска строй въ България се е появилъ подъ византийско влияние, кждето той сжществувалъ подъ названието „прония“. Пронията се е наричала земята въ Византия, владѣна отъ известно военно лице, което господствувало надъ земята и хората.

Селенитѣ били длъжни да обработватъ господарскитѣ земи два дена отъ седмицата безъ възнаграждение, а освенъ това заплащали известенъ данъкъ.

Народната маса започва, обаче, да негодува и нейното незадоволство се изразява въ богомолството, което представлява явление отъ голѣма важность не само за България, но въобще за социалната история на Европа.

Учението на богомилитѣ е отричало правата и властьта на държавата, които сж биле привилегии на царя и на боляритѣ.

Застрашителното засилване на богомолството подкопава основитѣ на българската държава и разклащо положението на черквата.

Съ изгубването на независимостьта си, България става стопански хинтерландъ на многолюдния Цариградъ.

Следъ освобождението отъ византийско робство, две обстоятелства упражняватъ силно влияние и даватъ решителенъ тласъкъ за напредъка на българското народно стопанство.

1. Кръстоносните походи и 2. Привилегиитѣ, които българския Царь Иванъ Асѣнъ е далъ на търговцитѣ отъ Рагуза, да търгуватъ въ предѣлитѣ на Българското царство.

Горнитѣ два фактора измѣнятъ коренно стопанската физиономия на тогавашна България. Предприемчивостьта на населението се засилва, неговитѣ нужди се увеличаватъ—то не се задоволява вече съ примитив-

рах festa четемъ само въ римскитѣ анали Римлянитѣ не само не сж могли да въдворятъ вѣченъ миръ, но и самата имъ държава рухна. Примѣрътъ на римлянитѣ съблазнявалъ мнозина: римско-германски императори, Людвика XIV, Наполеона и др. обаче се оказа, че всемирно владичество на едного мжчно може да се държи по-дълго време, защото всемирниятъ повелитель трѣбва да покори цѣлъ свѣтъ, а противъ него ще се коалиратъ останалитѣ нации и държави или разни негови антагонисти и малконтенти. Значи този начинъ — завладяване на цѣлия свѣтъ отъ една държава и въдворяване на вѣченъ миръ — се оказа исторически несъстоятеленъ.

Но има и другъ начинъ за въдворяване на вѣченъ миръ: народитѣ да се откажатъ доброволно отъ войни. Типиченъ примѣръ за този начинъ ни представяватъ първитѣ християни, до епохата на Константина Велики (първитѣ 3 — 4 столѣтия следъ Хр.). Тѣ издигнали идеята за вѣченъ миръ не чрезъ войни, завладявания и насилия, а чрезъ индивидуаленъ отказъ отъ водене на войната. За първитѣ християне (до Константина) имаме днесъ цѣла литература. Историята на първоначалното християнство е много интересна и навременна, особено сега, когато следъ четиригодишната война Европа е разклатена не само материално, но и морално. Изследователитѣ на тая интересна епоха сравняватъ нашата съвременна епоха съ епохата на първитѣ 4 столѣтия на християнството, когато вследствие постоянитѣ войни въ Европа, Азия и Африка римската империя почнала да клони къмъ анархия и мораленъ упадъкъ, при всичко, че имено тогава въ Римъ цъвтѣли литературата и изкуствата. Всички бѣха недоволни и чакаха нѣкое събитие, което да установи новъ редъ въ държавата и да вдъхне вѣра и радость въ обезвѣренитѣ и опечалени сърдца на хората. Това можаха да направятъ новитѣ идеи на първитѣ християне, проповѣдващи единъ царь на земята—Царь небесенъ — и така първитѣ християне, преследвани дълго време заради новитѣ идеали, туриха край на римската култура (класицизма). Ржководителитѣ на първоначалното християнство изрично запрещавали на християнитѣ да убиватъ и да воюватъ. За това ни говорятъ Tacianus (II в.), Атинагоръ (II в.), Климентъ Александрийский и неговия ученикъ Origines, известенъ отъ римската литература. Неговата мисъль е доста оригинална. Той казва, че християнитѣ сж готови да се сражаватъ за императора не съ оржжие, а съ милосърдие и молитви. Не по-малко категориченъ е и Tertulianus (+ 240). Той казва, че не можемъ да служимъ на Христа и на дявола. Подобни антивоенни идеи се проповѣдвали не само на теория, но споредъ сигурни исторически сведения имало е много случаи, дето за отказъ да служатъ въ войската, мнозина християне сж бивали наказвани съ смъртъ. Императоръ Константинъ Великий за да угоди на християнитѣ и ги привлече къмъ военната служба обявилъ християнската вѣра за държавна, а пъкъ Християнската Църква, отъ своя страна, направила отстжпка на военната римска държава и се постигна между държавата и църквата компромисъ, споредъ който се разрешавало на християнитѣ да постжпватъ на военна служба. Обаче старата идеология на първитѣ християне не изчезва изведнажъ: явили се още нѣкои църковни отци, които проповѣдвали и подържали старата традиция. Нея пригърнали нѣкои отъ новопоявилитѣ се християнски секти, нпр. сектата на Манихеитѣ, Валдепзитѣ, Богумилитѣ, Катаритѣ, Анабабтиститѣ, Менонититѣ, ческитѣ братия и рускитѣ духоборци. Обаче по известнитѣ църковни писатели, като Августинъ, Амвросий, Атанасий Великий, смѣтали вече войната за необходимо зло. Тази нова идеология трае презъ срѣднитѣ вѣкове чакъ до XIX и XX столѣтия. Къмъ края на XIX и началото на XX столѣтия видни писатели и общественици започнали пъкъ открито да възхваляватъ войната, сир. отново, следъ толкова столѣтия, възтържествува езическата идеология (Клавзевицъ, Ласонъ, Молтке, Щайнмецъ, Бернхарди, Гомперцъ).

(Следва)

СПОРТЪ.

Спорта е вече на залѣзъ въ Варна и той съ много силенъ темпъ се разлага и тлѣе изъ день на день. Това е едно положение, за което можемъ само да скърбимъ и да съжеляваме, че ще изчезне едно отъ най-ценнитѣ качества на нашитѣ младежи.

Нека открито да признаемъ, че Варна до преди кратко минало седѣше на една завидна висота въ това отношение. Варна съперничеше на всички градове въ България. Съ голѣма сериозность се претендираше първенството и столицата винаги отстжпваше на това. Славата на нашия градъ се носеше далечъ, като минаваше презъ съседнитѣ ни държави и достигаше до свѣтовни центрове, като упорито се говореше за Варна — България.

Гражданството винаги съ голѣми симпатии следеше подвизитѣ на своитѣ смелчаги и народната радость често се изразяваше въ всеобщо праздненство.

Варна е доказала, че е най-здравиятъ градъ, който дава най-способнитѣ, най-смелитѣ и упорити въ миналото, па и по настоящемъ младежи.

За да се развиватъ правилно тия буйни млади сили, и за да могатъ още отъ юноши да имъ се даде една правилна висота по житейския пжть, за да могатъ да се отклонятъ веднъжъ за винаги отъ лошитѣ пороци и влияния, единственото е най-сигурно средство, което се сочи отъ видни капацитети е „Спорта“, който може да разведри тѣхния мирогледъ, да импулсира умственитѣ имъ и физически качества и да ги възпита нравствено.

На западъ, па и у насъ, но не въ Варна, това го съзнаха видни общественици и даватъ своето съдействие и подкрепа на спортнитѣ дейци, за да развиятъ до максимумъ своята дейность и да сполучатъ желанитѣ резултати и постижения. Това отъ части е направено въ другитѣ градове, които до вчера бѣха нищо въ това отношение, а днесъ станаха нѣщо!

Построиха игрища и стадиуми, за да се закалятъ младежитѣ имъ, като се подготвятъ системно, здрави, смѣли и съ бодъръ духъ да се впуснатъ въ буйното течение на живота и тогава само ще сж сигурни, че нѣма да дерейлиратъ, за да се отклонятъ отъ безпжтица, а годни за работа и дейность за да станатъ факлитѣ въ нашия тъменъ и мраченъ общественъ животъ.

Спомняме си неволно сега за трѣскавата дейность и голѣми страдания и времето, което се жертвуваше отъ нашия добъръ съгражданинъ Х. М., който въ качествата си на Кметъ, па и като Народенъ представитель неуморно работеше въ това направление, продължава да работи и днесъ, но . . . .

Нашитѣ общински управници се впуснаха, само да благоустройствуватъ града. Пропиляха се народни пари за казина и дансинги, за да се кжлчатъ по тѣхъ двойки въ присжтствието на своитѣ майки и бащи и да изпълняватъ безобразнитѣ фигури на чарлистона. Предъ божественитѣ фигури поставени до казиното и подъ звуковетѣ на вълшебната музика се наслаждаватъ само охолници. Направиха се смесени плажове за окончателния мораленъ упадъкъ и безобразия, като не се знае, какво може да ни донесе идуще лѣто?

Нека да предположимъ, че всич това се направи съ такава алч енергия само за курортиститѣ — с зонисти. Както се направи за нас Кой се радва на тия нововъведени Ние само за три мѣсеца ли живѣе тукъ?

И ето Господа управници, н младежитѣ, съзнавайки голѣмо значение на Д-вото въ нашия общ ственъ животъ, и ролята, която да изиграе, присъединяваме се къ нашитѣ бащи, за да заработимъ р мо до рамо съ честенъ трудъ, п стоянство и твърда воля, мисли че ще постигнемъ нашия жела идеалъ, нашитѣ младежки мечти.

Ний младежитѣ искренно раб тимъ за прѣуспяването на Кореня кото дѣло и чрезъ нашитѣ общи ски съветници енергично ще се з стжпимъ да се подпомогне, да подкрепи родния спортъ, а не да уничтожава.

Въ това движение, въ което работи съ голѣмо увѣрение и дъ боко съзнание, открито ще се наче тае *бждащата дейность на организ ията и ще се облегне на единнат воля на варненската младежь.*

Партизани, недвойте ни спжва!

Д. Н.

СВОБОДНА ТРИБУНА

Г-нъ редакторе,

Много пжти въ Вашия вестник третирате лозарски въпроси. Аз като лозаръ, искамъ да Ви дамъ н кои сведения до колко община защищава лозарскитѣ интерес Презъ месецъ августъ, по инициат вата на Кмета, се свикаха на събр ние лозаритѣ и овощаритѣ за да с обмислятъ мѣрки за подобрение т тѣзи две стопанства. Изказа се мн ние отъ общинския агрономъ и от лозаритѣ се взеха решения. Сле известно време пакъ по инициат вата на Управителя на лозовия ра садникъ и общинската управа да н устрои лозарска изложба, за вид населението разнитѣ сортове грозд и по такъвъ начинъ да се дад единъ тласъкъ къмъ лозарството като поминъкъ на населението. И ложбата се състоя и излезе мног тържествена, изказа се и пожелани за напредъка на лозарството. Ми наха се 2 седмици до тогава и пазар на гроздето беше 7—8 л., а десер ното 9—10 л. Следъ известно врем общината почна да продава въ сво итѣ магазии своето грозде по 5 лв

ния начинъ на живѣене. Новосъзданото положение предлага добра почва за развитието на търговията, и отъ тогава започва паричната търговия въ България—размѣна на стока срещу пари, а не стока срещу стока, както е било до тогава.

Друго едно важно обстоятелство трѣбва да се подчертае въ тази епоха, а именно, че тукъ трѣбва да търсимъ първитѣ наченки за зараждането и закрепването на българския търговски капиталъ.

Въ периода на сжщото това време, занаятчийството се разграничава на отдѣлни специалности. Въ една грамота на царь Иванъ Александъръ отъ 1348 г. се споменаватъ: Желѣзари, ковачи, зидари, абаджии и др. отъ което следва да се заключи, че тогава е сжществувало поддѣление на занаятитѣ въ най-тѣсния смисъль на думата. Въ тази епоха, занаятчиитѣ сж отдѣлна класа отъ народа безъ собствена земя, обаче съ сигурно сжществуване и независимость.

Такава е била стопанската картина на древна България при появяването на турцитѣ на хоризонта на Балканския полуостровъ.

При идването си на полуострова, турцитѣ сж били скотовъдски номандски народъ, съ по ниска култура отъ мѣсното население. Скотовъдство, война и грабежъ сж били тѣхнитѣ занимания. Намѣрили въ България едно добре организирано земледѣлие, турцитѣ тактично го използували. Тѣ заели мѣстото на привилигированитѣ класи – боляритѣ, духовенството и феодалитѣ, като оставили работното население спокойно да обработва земяти.

Добре организирани и закрепнали отнапредъ, занаятчиитѣ намѣрили и сега почва за по нататъшно развитие.

Съ течение на времето, обаче, турската държава започва да заселва въ България малоазиятски мохамедани. По този начинъ, създаденитѣ дребни български земледѣлци, се измѣстватъ отъ тѣхнитѣ плодородни полета, като съ земледѣлие оставатъ да се занимаватъ само онѣзи българи, които сж обработвали земѣта на голѣмитѣ турски чифликчии — паши.

Благодарение добритѣ качества на българската раса, занаятитѣ и домашната индустрия процъвтѣватъ подъ предприемчивата ржка на българина. Градоветѣ и паланкитѣ въ родния Балканъ бързо нарастватъ и слагатъ основния камъкъ на бждащата българска едра фабрична индустрия.

Обаче, предвидъ на голѣмата несигурность въ страната и липса на правовъ редъ, търговията въ България запада презъ време на турското робство.

Обикновено единъ пжть въ годината, на разни пунктове въ страната сж ставали прочути панаири, кждето се донасяли стокитѣ на занаятчиитѣ, изработени презъ цѣлата година. Обаче, търговията съ Цариградъ, която и била най важния обектъ на българската външна търговия, както по-рано, така и сега е останала въ български ржце. Тази търговия е най-важния факторъ за образуването на българския едъръ търговски капиталъ.

Развитието на българската външна търговия, а главно на панаирската търговия, докарватъ занаятчийството до нова стопанска фаза въ развитието му да изработва вече предметитѣ си по поржчка, а за търговеца —той ги изнася на панаира, работи за пазаря. Това обстоятелство туря началото на масовото производство, което пъкъ отъ своя страна подготвя занаятчийството ни къмъ бждащата едра фабрична индустрия на България.

Въ тази именно епоха, турската държава, благодарение на многото и продължителни войни, които е водила, охолния и безнравственъ животъ и израждаемостьта на населението, дава първитѣ признаци на западане. Българското население, напротивъ, благодарение здравия моралъ на расата, силно увеличава своята раждаемость. Съ неимовѣренъ трудъ и пестеливость, българитѣ започватъ да измѣстятъ турския елементъ отъ стопанския животъ на страната. Земитѣ на разоренитѣ турски бегове и паши започватъ постепенно да минаватъ въ ржцетѣ н българскитѣ чорбаджии.

Сжщевременно, обаче, настжпват славнитѣ времена за напредъка н международното стопаство. Голѣмитѣ открития въ края на 18 и началот на 19 столѣтия, имаха за последиц стопанскитѣ революции въ Европа

Турската държава не може д прецени вихрения напредъкъ на на родитѣ. Тя не бѣше въ състояни да догони свѣта, който далеко я бѣ ше изпреварилъ. Тя сама бѣше с осждила на гибель. Разкапването н турската държава бѣше престояще И последнитѣ войни на Турция с Австрия и, после, съ Русия донесох погромътъ на великата Отоманск Империя.

Съ този погромъ, изгре свободат на България. Тя развърза крилат на свободния български предприем чивъ духъ, който съ гигантски кра чки се понесе къмъ културата на ци вилизования свѣтъ на Европа.

Настжпилата лична и стопанск свобода даде просторъ за развитиет на тритѣ положителни качества н българската раса: любовь къмъ работата, предприемчивость и песте ливость, и тя въ разстояние на 5 годишенъ свободенъ животъ догони културния свѣтъ, който бѣше я далечъ изпратилъ.

Край.

що и окр. затворъ, и той почна продава своѝто грозде по 6 лв. днага се подби цената на грозто и ний беднитѣ лозари, които ахме по 2–3 декари лозе чудех- се какъ да пласираме своето озде. Отъ насъ го искаха по 4–5 ва кгр. Сѫщата тая община, която каше да поощри лозарството, тя разори. При днешнитѣ голѣми зходи по лозарството отърва ли зарьтъ да продава своето произдение по 4 лв., когато всичкитѣ уги продукти и зеленчукъ, бѣха скъпнали — бобъ 20 л., картофи л., лукъ 6 л., сѣно 3 л., фий 4 л. роздето се сравни съ фия и сѣното. какъ ще се поощри това лозарво, когато самата община и дърава се явяватъ конкуренти на сѫото? Гроздето на общината не зше толкова доброкачествено, брано редъ гнило, зелено, не за ядене, за вино. Тя може да го направи но и да го продаде, заедно съ ната на другитѣ лозари. — Но г да равницитѣ нѣматъ понятие какъ е прави сега американско лозе и какви разходи е съпроводено и акъ на четвъртата и петата година е вземе доходъ, а предъ този пеиодъ трѣбва всичкитѣ културни раоти да се извършатъ въ голѣма очность.

Всички лозя, които сѫ покрай Евсиноградското шосе и които сѫега хаври, трѣбва да се отчуждатъ тъ общината и да се раздадатъ на ѣстнитѣ варненски жители лозари, амо тѣ сѫ които ще могатъ да заилятъ лозарството.

Съ почитъ:
Варн. жителъ лозаръ.

Коледни обичаи въ Северна Германия.

Презъ 1924 година имахъ случаи а видя какъ се празднува коледа ъ северна Германия – предградията а Шенинъ, затова искамъ да споѣля впечатленията си съ читателитѣ а „Вар. Коренякъ“.

Още презъ Ноемврий въ всѣка кѫща се почватъ репетиции на рази хорове, които приготовляваха ѣсни и декламации за тържествата а бѫдни вечерь даже малки деца, оито едва говорѣха, репетиратъ етски куплетчета за бѫдни вечерь. радътъ наводнява отъ елхови дръвета, каквито трѣбва обезателно сѣка кѫща да има—отъ най-богата, до най-бедната. Споменитѣ ми ѫ още тъй прѣсни, щото трепетъ е обзема, като си спомня каква ържественость и тайнственость се ридава на тържеството на бѫдни ечерь. Въ 12 часа презъ нощьта, кѣлото семейство се нарежда около удно украсеното коледно дръвце и ъ чувство на дълбока вѣра пѣе радиционната за цельта песень „Тиха нощь . . . .“ и нижатъ се красива редица отъ хубави пѣсни, които зарогватъ душата на хората. Видѣхъ ълзи да се търкалятъ по бузитѣ на ия северняци, които наричатъ студени и нечувствителни. Следъ това е явява дѣдо Коледа съ дълга бѣла брада, бѣлъ калпакъ и сѫщо такъвъ кожухъ, който донася една голѣма кошница, пълна съ подаръци. Той обикаля всички кѫщи, хлопа на прозорцитѣ, дѣцата викатъ радосни, „иде, иде“ и имъ поднася подаръци. Дѣцата даватъ тържествено обещание, че ще бѫдатъ презъ цѣлата година послушни и прилежни. Тогава почватъ взаимнитѣ подаръци между членоветѣ на семейството. Всички получаватъ подаръци и млади и възрастни, включително и прислугата. Радость и веселие обзема всички, като се забравятъ грижитѣ на катадневния животъ. На втория день на коледа ходихъ на гробицата на Шенинъ. Това не бѣха гробища, но райска градина, кѫдето обитаватъ душитѣ на починалитѣ. Когато наближихъ детскитѣ гробища, какво бѣше моето очудване, когато видѣхъ, че и тамъ се празднува коледа. Дечица, коленичили предъ гробоветѣ на починалитѣ си братчета и сестричета, поставяха окичени елхички надъ тѣхнитѣ гробове, а малкитѣ имъ уста шъпнеха гореща молитва.

Въ Германия нѣма по голѣмъ праздникъ отъ Коледа. Преди и следъ коледа всички правятъ своитѣ голѣми приготовления. Вестницитѣ се пълнятъ съ коледни разкази, а дѣцата сѫ въ възторгъ, понеже, това е тѣхния праздникъ. Въ Щетинъ има единъ огроменъ магазинъ, съчетание, може би, на всички магазини на Варна, въ който магазинъ, имаше направенъ Дѣдо Коледа, който говореше автоматически. Голѣмо множество деца, следъ отпускъ на училището, се събираха предъ този искуственъ дѣдо Коледа и съ захласнато внимание слушаха поучителнитѣ работи, които имъ говореше.

За детето въ Гармания се отдѣля много време и грижи, защото тамъ ясно се съзнава огромното значение за доброто възпитание на бѫдащитѣ двигатели на нацията.

А. М. Димова.

Хоръ.

По иннциатива на група младежи се образува хоръ при Д-вото, за да обходи и коледува своитѣ членове кореняци.

Може би, инициативата е повече отъ похвална, но самото положение до създаването е действително трудно. Желанието на младежитѣ за да имаме хоръ и стремежътъ имъ къмъ това е отлично, но посещенията отъ страна на хориститѣ за репетиции е много слабо.

Това е една възвишена културна идея, при това е и необходимость, както къмъ самото Д-во, така и къмъ членоветѣ—младежи, защото култивира себе си въ музикално отношение и допринася много въ случая, за разпространение на хубавитѣ български национални пѣсни. Нѣма нужда да бѫде удовлетворена нашата страсть по улицитѣ, нито пъкъ да обогатимъ нашитѣ познания по кафенета и кръчми.

Нашата душа трѣбва да се наслаждава, чрезъ всички възможности на възпитанието, а именно:

Чрезъ хорове, реферати, беседи, просвѣтна дейность, което не липсва въ нашия домъ — клуба. По този начинъ ще обогатимъ нашия кръгозоръ и, може би, тогава ще се чувстваме по жизнерадостни и ще лъха свяжесть по лицата ни, като на истински младежи.

Младежъ.

Четени реферати отъ нашата трибуна.

На 28. X. т. г. Г-нъ **Александръ Димитровъ,** бившъ председатель на организацията, чете своя I рефератъ на тема: Причинитѣ за основаването на Д-во „В. Коренякъ“.

На 4. XI. т. г. Г-нъ **Атанасъ Мановъ,** бившъ председатель на организацията, чете своя рефератъ на тема: Нашата задача.

На 11. XI. т. г. Г-нъ **Тодоръ Филиповъ,** членъ на организацията, чете своя I рефератъ на тема: Стопанска криза въ България.

На 11. XI. т. г. Г-нъ **Димитъръ Ницовъ,** членъ на организацията чете своята беседа на тема: Скрити сили и постижения на Д-во „Коренякъ“.

На 18. XI. т. г. Г-нъ **Борисъ Килифарски,** членъ на организацията, чете своя първи рефератъ на тема,

I. Стопански меропр. за повдигане търговията на гр. Варна

II. Историческо развитие на българ. народно стопанство.

На 25. XI. т. г. Зап. Полков. Г-нъ **Пантелей Парасковъ,** членъ на организацията и общински съвѣтникъ, чете своя рефератъ на тема: Болки на нашето време.

На 2. XII. т. г. Г-нъ **Я. Романчукъ,** спомагателенъ членъ на организацията, чете своя първи рефератъ на тема: Възможенъ ли е вѣченъ миръ.

На 9. XII. т. г. Протоиерей **Дим. Андреевъ,** членъ на организацията, чете своя рефератъ на тема: Секти и сектанство.

На 16. XII. т. г. Г-нъ **Димитръ Янакиевъ,** членъ на организацията и общински съвѣтникъ, държа общовъзпитателна беседа.

На 23. XII. т. г. Архимандритъ **Иноканти,** членъ на организацията, чете своя първи рефератъ на тема: Християнството въ историята.

На 30. XII. т. г. Г-нъ **Петъръ Стояновъ,** бившъ кметъ на града Варна, ще говори на тема: „Варна въ миналото, настояще и бѫдаще и значението на града за нашето крайбрежие.

Хроника

„Варненски Коренякъ“ честити на всички свои членове и читатели новата 1929 година и имъ пожелава успѣхъ въ тѣхнитѣ начинания.

Редакционния комитетъ на вестника за втори пѫть напомня на своитѣ сътрудници, че всичко изпращано до вестника, трѣбва да бѫде ясно, четливо и съ мастило написано само на едната страна на листа. Въ противенъ случай, статиитѣ не се преглеждатъ. Лични разпри, безъ обществено значение не се помѣстватъ въ вестника.

Мѣстния общограждански благотворителенъ комитетъ е взелъ решение да се забрани на каквито и да било благотворителни комисии да събиратъ помощи за праздницитѣ.

Замоляватъ се г. г. членкитѣ и членоветѣ на „Варненски Коренякъ“ които желаятъ да подарятъ предмети за томболата, която ще се разиграе на вечеринката, устройвана отъ дружеството на 7 Януарий н. г., да ги оставятъ още отъ сега въ канцеларията на дружеството.

На 9 Декемврий м. г. се вѣнча нашиятъ деятеленъ членъ г. Станчо Ницовъ Станичевъ съ г-ца Сийка Славоева. Пожелаваме имъ щасливъ семеенъ животъ.

Спортенъ клубъ „Тича“, съобщава на своитѣ членове, че всѣка вечерь отъ 6 до 7 часа започнаха редовнитѣ спѣвки на клубовия Коледенъ хоръ.

Правятъ се голѣми приготовления за най-блѣскавото изнасяне на Кореняшката весела вечерь, която ще се да 7 Януарий т. г. въ казиното на морската градина. Ще се разиграе богата томбола алегри, съ много ценни предмети. Пропуснати покани се получаватъ отъ канцеларията на клуба. Входъ само съ покани.

Презъ изтеклия месецъ Декемврий сѫ се записали 87 действителни и 46 спомагателни нови членове на Варненски Коренякъ.

Умоляватъ се г. г. хориститѣ, редовно да се явяватъ на спѣвкитѣ, които предварително се обявяватъ отъ ръководителя имъ, въ клуба на дружеството.

За личнитѣ карти. Известно е на гражданитѣ какъвъ голѣмъ шумъ се вдигна около въпроса за смѣняването на старитѣ карти съ нови, издавани отъ общината. Единъ столиченъ адвокатъ бѣ отнесълъ въпроса до Висшия административенъ сѫдъ за разрешаване. Най-после, както съобщиха столичнитѣ вестници, сѫдътъ се произнесълъ противъ издаването на новитѣ лични карти. Нека гражданството си вземе бележка и не си вади лична карта, ако притежава такава.

Премѣствана. Досегашниятъ свещеникъ на четвъртата градска енория, която се числи къмъ съборната църква, Протоиерей Маринъ Ханджиевъ, отъ 15 декемврий м. г. е премѣстенъ за енорийски свещеникъ въ ст. София. Енорията му, до избирането на новъ свещеникъ, ще се завежда отъ другитѣ свещеници при съборната църква.

На 20. XII. м. г. е починалъ варненскиятъ гражданинъ, дългогодишенъ пристанищенъ работникъ и редовенъ членъ на дружеството ни, Георги Захариевъ, баща на нашия добъръ другарь членъ Захарий Георгиевъ, бръснарь. Покойниятъ бѣше редовенъ членъ и на посмъртната каса.

Дружеството изказва сърдечно своитѣ съболезнования, както къмъ единственитѣ му прями наследници: синь и дъщеря, така и къмъ неговитѣ роднини и сродници.

Георги Захариевъ бѣше добъръ работникъ, отличенъ и порядъченъ баща, който се бѣ загрижилъ и за смъртьта си и, записанъ при посмъртната каса на дружеството, той отне и освободи отъ последния товаръ, отъ последната грижа въ материално отношение, своитѣ деца и роднини.

Миръ на духа ти и вѣченъ покой!

Починали друж. членове:
Георги Захариевъ на 20. XII 928 г.
Коста К. Демировъ на 21. XII 928 г.
Геори Ант. Ковачевъ на 25. XII 928 г.

Изказваме нашитѣ искренни съболезнования на семействата на починалитѣ.

Покойниятъ К. Демировъ не е билъ редовенъ членъ на посмъртната каса, затова семейството му не е могло да получи посмъртната помощь.

Подаване декларации. Съгласно нареждането на финансовото министерство всѣки гражданинъ е длъженъ да подаде декларация, за притежаванитѣ отъ него покрити и непокрити имоти, за облагане съ съответния данъкъ. Декларациитѣ се получаватъ отъ финансовото отдѣление при общината, срещу 2 лв. екземпляра. Попълнени, тѣ се подаватъ въ данъчното управление срещу подписана, датирана и подпечатана разписка, която се дава на подателя. Срока за подаване на декларацитѣ е 15 Януарий 1929 год.

Варненски Археол. музей. Постжпления презъ мес. Ноемврий. *Отъ Варна*: М. Ксенофонтова — римска сребърна монета; Хр. Чолаковъ — пиринчена монета Маркианополь; Градоначалството — 104 мѣдни монети отъ Юстиниана (находката на ул. „Гургулята“); Р. Х. Димитрова — осемъ разни сребърни и бронзови монети на Филипа и Александра Македонски, на градоветѣ Истросъ и Аполония; Бр. Золасъ — две медни римски монети, два стари стоманени свѣщници и разни книги; Д. Иовковъ — мѣдна монета отъ Х. в.; К. Паркамски — две монети отъ Ив. Александра; Варн, окр. пост. комисия — 259 разни печати; П. Павловъ — мѣдна монета Анастасий, фибула и гривна (мѣдни), пръстена лампички, фрагменти отъ пръстено гърне и коланъ (гробна находка при Сесъсевмесъ); Ст. Г. Арбова — разни книги, документи и стара пиринчена мастилница; Инж. Стояновъ — фрагментъ мраморна статуйка; Г. Георгиевъ — фрагментъ отъ мраморенъ стълбецъ; Н. Е. Леви — бронзова статуйка; Златна обица намѣрена въ гробницата отъ V в. сл. Хр. до пожарната команда. *с. Юнузъ-букарь* Молла Махмудъ Абдуловъ — четири сребърни монети на Месемврия и Аполония и една бронзова Александъръ Великий, *с. Кара-Хюсеинъ.* Ан. Желѣзковъ — мраморенъ фрагментъ отъ 1857 г. съ надписъ. *Тестеджий* Т. Кара-Ивановъ — плочка на тракийски конникъ.

Постжпления презъ м Декемврий. Отъ *Варна.* Свещ. Нерсезъ Мелкиянъ—старинна женска роба, Ан. Пехливановъ — желѣзна клопалка; М. Миховъ — стари банкноти, Д. Динковъ — 3 римски монети 1 Филипъ Македонски; Ар. Ховнаниянъ — мѣденъ мангалъ; Н. Ризовъ—бронзова монета Маркианополъ; Ел. Кюнстлеръ —старинни обуща и дървено чесало. *Провадия.* Свещ. Ив. П. Молловъ — общакъ, ржкописъ отъ 1731 год. с. Русларъ. П. Димитровъ—мраморенъ франгментъ отъ християнски кропилникъ; П. Ангеловъ—мраморенъ фрагментъ Юпитеръ. с. Аджемлеръ. Т. Апостоловъ — желѣзна стрелка. с. Чанларъ. Иор. Ганчевъ—3 глинени прешлени, монета Лизимахъ, 2 монети Кон. Великий, позлатенъ пръстенъ, стъклена обица (гробна находка отъ V в. следъ Христа). Дружеството благодари на дарителитѣ.

Печатн. и Хромолит. „Просвѣщение“ на П. Зенгиновъ—Варна. Пор № 516)